

20 Mill. Kr., er mere, end der er nødvendigt. Jeg erkender, at Overslag over den kommende Ordning maa hvile paa et Skøn, men efter vort Skøn er det, som de radikale kræver, mere, end der er nødvendigt. Jeg undrede mig over, at det ærede Medlem Hr. I. A. Hansen i Gaar brugte saa lang Tid til at fortælle, at der havde været en Diskussion mellem „Social-Demokraten“ og „Politiken“ angaaende en Del af det radikale Forslag, nemlig om de frivillige Tropper. Ja, hvis jeg vilde, saa behøvede jeg saamænd ikke en Gang at nøjes med at fortælle om tilsvarende Sammenstød mellem de Konservative og Venstre, men jeg kunde nævne, hvorledes Venstre indbyrdes undertiden trakterer hinanden. Der var saamænd ingen Grund for det ærede Medlem til at bruge saa lang Tid til her fra Talerstolen at staa og fortælle om, hvorledes to forskellige Partier tager en lille Tørn med hinanden. Og hvad siger f. Eks. de Konservative til, hvorledes „Nationaltidende“ for nylig har behandlet det ærede Medlem Hr. Pürschel? Jeg synes, at dette, naar alt kommer til alt, dog er mere muntert, end at „Politiken“ og „Social-Demokraten“ ser forskelligt paa en Sag. Jeg synes ikke, dette er saa mærkværdigt, at vi af den Grund behøver lang Tid til at dokumentere, at „Politiken“ og „Social-Demokraten“ ikke er enige om den kommende Militærordning. Men det er rigtigt, der har været en Diskussion mellem disse to Blade, og det er rigtigt, hvad „Social-Demokraten“ skrev, at vi fra socialdemokratiske Side altid har været ængstelige for en lejet Hær. Vi har altid ønsket Hæren afskaffet, men skulde vi endelig have den, var vi bange for en ensidigt sammensat Hær, og saa længe vi ikke kendte den Maade, hvorpaa de Radikale vil have Frivilligheden praktiseret, var vi ogsaa absolut og aldeles afgjort imod deres Forslag i saa Henseende, hvad mine Kolleger i det Udvalg, hvor vi arbejdede, vil kunne bekræfte. Vi var imod det, fordi det, vi maa anse for det farligste af alt, er en Hær, der er ensidig i sin Sammensætning, og den Fare kan være og er mulig forhaanden ogsaa efter den her foreslaede Ordning. Men det, der undrer mig, er, at Frihedens Parti, Venstre, det Parti, der paa Skolevæsenets Omraade kræver Frihed, der paa Erhvervslivets Omraade kræver Frihed, bort fra Tvang, at dette Parti kræver Tvang paa et Omraade, hvor der kræves det allermeste, hvor Livet kan blive Indsatsen. Det undrer mig, at Venstre dog ikke siger overfor det radikale Forslag: Lad os gøre et Forsøg, for vi er saa store Tilhængere af Friheden, af Frivilligheden, at

vi vil bort fra Tvangen, hvis det er muligt. Og vi kan dog være enige om, at det er en mærkelig Maade for Partiet Venstre at praktisere Friheden paa, at der paa en Session skal møde ca. 22 000 unge Mennesker, af hvilke de 16 000—18 000 erklæres for krigsdygtige. Saa kommer Lodtrækningen, og efter Lodtrækningen skal 6 000—7 000 være Soldater, men heraf kommer saa 2 000—3 000 og siger: Maa vi ikke blive fri, det strider mod vor religiøse Følelse, mod vor politiske Overbevisning at være Soldater. Dertil svares der: Nej, I skal være Soldater, hvis I ikke vil, bliver I straffet. Saa kommer der andre 2 000—3 000 og siger: Der er intet, vi hellere vil end blive Soldater, men dertil svares der: Nej, det maa I ikke, der maa ikke byttes, det er forbudt. Det er en underlig Maade at praktisere Frihed paa fra dette store Frihedsparti Venstres Side, og det er det, vi har gjort opmærksom paa: Venstre burde forstaa, hvor afgjort de her gaar mod deres tidligere Principper.

Jeg kan ikke her tilbageholde en Bemærkning til det radikale Venstre. Jeg er ganske enig med dem i, at den almindelige Værnepligt er en alvorlig Fare i Retning af Fredsbrud, men jeg er tilbøjelig til at tro, at naar man vedligeholder Lægdsrulle, Session og Udskrivning af Mandskab, bliver en Del af Faren tilbage, selv om man lader det være frivilligt Mandskab, der kommer frem. Men det radikale Forslag har det ubestridelige Fortrin fremfor de Konservatives og Venstres, at det erklærer, at Hensigten er ikke at opstille et effektivt Forsvar, men kun at foretage Politiforanstaltninger. Vi mener imidlertid, at disse Foranstaltninger kunde foretages billigere, og derfor stiller vi vort eget Forslag, til hvilket jeg nu skal vende mig.

I de Konservatives Betænkning siges der om Socialdemokraternes Afrustningsforslag: „I Henseende til Klarhed og Tydelighed lader det Grundlag, hvorpaa det socialdemokratiske Forslag hviler, intet tilbage at ønske“. Det er snart det eneste i denne Betænkning, i hvilket vi er enige med de Konservative, men deri er vi ogsaa fuldkommen enige med dem. Vi foreslaar fuldkommen Afrustning; der er intet Land, som kan tvivle om Danmarks ligelige Neutralitet, den Dag vort Forslag vedtages og gennemføres. Naar det ærede Medlem Hr. I. A. Hansen citerede en Udtalelse af den socialistiske Statsminister i Sverige, Hjalmar Branting, vil jeg sige, at dennes Syn paa Spørgsmaalet er forskelligt fra det Syn, Socialdemokraterne i Danmark har derpaa, men der kan heller ikke her drages en direkte